

မြန်မာ့စာပေ

ဆုလေးနွယ်

မီးနဲ့မောင်

“ဒီမှာ...ဝယ်လာခဲ့ပြီ...ကြည့်လိုက်”

“ချောစုက လှေခါးတက်လာရတာ မို့ မောဟိုက်သော လေသံကလေးနှင့် လက်ထဲကိုင်ထားသော မိုးပျံပေါင်း ရောင်စုံတွဲကြီးကို လွှာ ရှေ့ထိုးပြကာဆိုလိုက်၏ ။”

“ဟင်...အဲ့ဒါတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“လွှတ်ဖို့ပပေါ့...မိုးပျံပေါင်းတွေလွှတ်ဖို့ ဝယ်လာတာ ဒီနေ့ လွှာ မွေးနေ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

လွှာက ဝတ်ထားသော ဂါဝန်ရှည်ပန်းရောင်ကလေးကို ဆွဲဆန့်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏ ။ မွေးနေ့မို့လို့ပဲ ဘတ်ဒေးကိတ်လှီးပြီးပြီ။

“ရော့...ရော့ ဒီမှာရပြီ”

“ရွှေနီ” ကအသည်းပုံလေးတွေ ကြယ်ပုံလေးတွေ ပန်းပွင့်ပုံလေးတွေ မျိုးစုံတောင်ညှပ် ထားသော ရွှေရောင် ငွေရောင်အစလေးတွေ စားပွဲပေါ်ချ၏ ။

“ပိုက်ဆံလည်းပါမှဖြစ်မယ်...ရတဲ့သူ ယူပါစေ”

“ကောင်းတယ်”

ချောစုစကားကို နိုင်ကထောက်ခံပြီး “ ဟတ်ပီဘတ်ဒေးလွှာ” ဟူသော စာလုံးလေးတွေကို မိုးပျံပေါင်းအောက်တွင် ကျနေသော ကြိုးစမှာ ချိတ်၏ ။

“အင်း...အလုပ်ရှုတ်လိုက်တာနော်”

“နေခြည်လွှာ” က ဆိုဖာမှာ သွားပြန်ထိုင်ချပြီး ချောစု ရွှေနီနှင့် နိုင်ကို
ငေးကြည့်နေမိ၏။

ရွှေနီနှင့် ချောစု ပြန်တာမလာခင်စကားလေးမှာ နိုင်က လွှာကို
ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်။

အဖြေကို ချက်ခြင်းတောင်းသေည်။

လွှာမှ မစဉ်းစားရသေးတာနိုင်ရယ်ဟု ညည်းလိုက်တော့ မကျေနပ်
နိုင်ကို ကိုရယ်ချင် သည်။ အားလည်းနာသည်။ အားနာနာနှင့် မရယ်ရက်လေ။

“ရပြီလွှာရဲ့...လာလေ...လာကြည့်...ဒီမှာ အားလုံးကပ်ပြီးပြီ”

ရွှေနီနှင့် ချောစုကို ခေါ်တာမို့ ဝရန်တာကလေးကို ထွက်လာခဲ့ရ၏။

“ရော...လွှာ...လွှတ်လိုက်လေ...နေဦး တစ်...နှစ်သုံးဆိုမှ လွှတ်
လက်ခုပ်တီးပေးမယ်”

“အင်းပါ”

မိုးပျံ့ပေါင်း ရောင်စုံတွေကို လက်နှင့်ဆွဲထားရင်း
လွှာရင်ခုန်ပျော်ရွှင်လာမိသလိုပါ။

သည်လို ခံစားမှုနှုန်းညှိညှိကလေးတစ်ခါမှ မခံစားဖူးပါ။

အချိန်က နေဝင်ချိန်... ကောင်းကင်မှာ တိမ်တောက်တွေက
အရမ်းလှပနေသည်။ လေလည်းတိုက်ခတ်နေ၏။

လွှာက ရှေ့ဆုံးမှာ

နိုင်ရယ်...ရွှေနီရယ် ချောစုရယ်က လွှာနောက်မှာ ရပ်နေကြတာ။ လွှာ
ခပ်ကနဲ ကြည်နူးစွာ ရယ်မိသည်။

စောစောက အထိသည်လောက် ပျော်စရာကောင်းမယ်လို့မထင်။

ခုလိုဆိုတော့လည်း ရွှေနှီ၊ နိုင်နှင့် ချောစုက ကျေးဇူးတင်ချင်စရာ ကောင်းသည်ပဲ။

“ဟတ်ပီးဘတ်ဒေး နေခြည်လွှာ...”

“ခါးကုန်းကုန်း ဒုတ်ကောက်ကြီးနဲ့ အဘွားကြီးဖြစ်တဲ့အထိ ပျော်ပျော်ကြီးနေခွင့်ရပါစေ”

ရွှေနှီကို လွှာလှည့်ကာ မျက်စောင်းရွယ်မိသည်။

အသက်ရှည်ပါစေဆိုပြီးရက်သားနှင့်...

“ဆံပင်ဖြူဖြူမှာ စံပယ်ဖြူဖြူပန်းပေးမယ့် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်လည်း ရှိနေပါစေ”

ချောစုကလည်း ပြင်စပ်စပ်ဆို၏ ။

“ငါပေါ့ဟ..ငါပေါ့”

နိုင်ကဝင်ပြီး အမှတ်ယူနေသေးသည်။

“စိတ်ကူးယဉ်တဲ့သူကလည်း ဘေးမှာအဆင်သင့်”

“ဟေး”

နေခြည်လွှာက ရောင်စုံမိုးပျံ့ပေါင်းတဲ့ကြီးကို လွှတ်လိုက်သောအခါ ရွှေနှီနှင့် ချောစုက လက်ခုပ်တီးပြီး အော်ဟစ်အားပေး၏ ။

ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွား၏ ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ ဆိုမိ၏ ။

ဂါဝန်ပန်းရောင်လေးကို မျက်နှာလေးလည်း ပန်းရောင် ပြေးကာ
ရယ်သံလေးက ချိုမြိန် လှိုက်လှဲနေ၏။

ဟေးကနဲ အော်သံနှင့်အတူ တဖြောင်းဖြောင်း လက်ခုပ်သံကြောင့်
အသံလာရာစီ မိုးရင့် လှမ်းကြည့်မိပါသည်။

ပန်းရောင်ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

မိုးပျံပေါင်းရောင်စုံကို ဝရန်တာကနေ လွှတ်လိုက်တာ။ မျက်နှာကို
သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

သဏ္ဌာန်လေးကို မြင်ရတာ ။

ပန်းရောင် ကောင်မလေးရပ်နေသော ဝရန်တာနှင့် သူ တက်ရပ်နေသော
အပေါ်ထပ် ခေါင်မိုးပြင်ကျယ်က လမ်းတစ်ခု ခြားနေပါသည်။

တလှုပ်လှုပ်လွင့်တာတက်လာသော မိုးပျံပေါင်းတွေကို ကြည့်ကာ
သူပြုံးမိသည်။

ပန်းရောင်ကောင်မလေးက အိမ်ထဲလှည့်ဝင်သွား၏ ။

ဟိုဘက်တစ်လမ်းကျော် အစွန်းဆုံးတိုက်...ညာဘက်အပေါ်ဆုံးထပ်
မိုးရင့်ချက်ချင်းပဲ မှတ်ထားလိုက်၏ ။

ပြီးတော့မှ သူ့အလုပ်သူလုပ်ဖို့ စလောင်းဗန်းရှိရာ လျှောက်လာ၏ ။

စလောင်းကခုတလော ထစ်ထစ် ထစ်ထစ်နှင့်ကြည့်လို့ မကောင်း။

မော်တာတံမကောင်းဖူးဆိုသဖြင့် လဲလိုက်ပြီးပြီ။ ခုတခါ မော်တာထပ်ဖူး (
သူတို့အခေါ် အိတ်ချ်ဗွီ) လဲလိုက်ပါဆိုပြီး သူငယ်ချင်းက မှာသွားသည် ပြပေးခဲ့သည်။

“ဒါကိုဖြုတ် ဒီလို...ပြီးရင် ဝယ်လာတဲ့အသစ်ကို ဒီလိုတပ်လိုက်...ရပြီ
လုံးဝ မထစ်တော့ဘူး”

“လိုင်းတွေ အားလုံး ပျောက်ကုန်ရင်ရော”

“မပျောက်ပါဘူး ပျောက်ရင် ငါ့စီ ဖုန်းဆက်လိုက်”

“အိုကေ...အိုကေ”

နားလည်ကျွမ်းကျင်သော သူငယ်ချင်း၏ စကားအတိုင်း
သည်နေ့မော်တာထိပ်ဖူး သွားဝယ်လာခဲ့ပြီ။ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းက
အသိဆိုင်ကပါပဲ။

သူပြထားခဲ့သလို မော်တာထိပ်ဖူးလဲဖို့
အပေါ်ထပ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်လာခဲ့တာ။

မထက်မှတ်လဲ ပန်းရောင်ကလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်တာ။

“ဟာ”

မိုးရင် အံ့သြပြီး တချက်ရယ်မိသည်။

ရောင်စုံမိုးပျံ့ပေါင်းအတွဲလိုက်ကြီးက
သူ့စီတည့်တည့်ရွှေ့လာပါရောလား။

သူ့မျက်နှာမှာ ကျေနပ်ခြင်းတမျိုးထင်လာ၏။

ကံရေးထားတဲ့ သူလေးလား။ ဖူးစာရှင်လေးလား။

မြားနတ်မောင်ရေ...မင်း မကျီစယ်နဲ့ကွာ...

နှလုံးသားကအသစ်စက်စက်ကွ...

တစ်ခါမှမချစ်ဖူးသေးဖူး။

ကောင်မလေး လွှတ်လိုက်တဲ့ မိုးပျံပေါင်းတွေ

ဒီဘက်တည့်တည့်လွင့်လာအောင် မင်းတစ်ချက်မှုတ်လိုက်တာလား။

မြားနတ်မောင်ရာ...။

မိုးပျံပေါင်းရောင်စုံက သူ့စလောင်းမှာလာပြီပြီး ရပ်သွား၏ ။ သူ့စီကို တန်းတန်းမတ်မတ် လာတာပဲကိုး။

မိုးရင့်ငြိမ်သက်ပြီး ခြေစုံရပ်ကာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဟတ်ပီးဘတ်ဒေးလွှာ” ဆိုပါလား။

ပန်းရောင်ကောင်မလေးက လွှာ တဲ့လား။

သည်နေ့ ပန်းရောင်ကောင်မလေး မွေးနေ့လား။

ရောင်စုံပူပေါင်းလေးတွေ ကြယ်ပုံစံလေးတွေ အများကြီးနှင့်အတူ ငွေကျပ်တစ်ထောင်တန် အသစ်ကလေး တွေလည်း ပါသည်။

စိတ်ကူးဆန်းဆန်းကလေးနှင့် ကောင်မလေးပါလား။

“လွှာ” တဲ့လား။

အမည်လေးကို မိုးရင့် ရင်ခုန်နှစ်သက်မိသည်။

ဟိုဘက်တစ်လမ်းကျော်က ဝရန်တာကိုလှမ်းကြည့်မိသော အခါ ဘယ်သူမှ မရှိပဲ ရှင်းလင်းနေသည်။

“ဟတ်ပီးဘတ်ဒေးလွှာ” ဆိုသော စာတန်းကလေးကို ဖြုတ်ယူပြီး မိုးပျံပေါင်းတွေကို စလောင်းကနေ ဖြုတ်ယူကာ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်၏ ။

တရွေ့ရွေ့ တလွင့်လွင့်တက်သွားသော မိုးပျံပေါင်းတွေကို ကြည့်ကာ မိုးရင့် ပြုံးလိုက်၏ ။

လွှာဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံလေးလဲ။

နီးနီးကပ်ကပ်မြင်ဖူးချင်သည်။

အမည်လေးတစ်ခုက သူ့ရင်ထဲကို ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်လာ၏ ။

လွှာ...လွှာ

မိုးရင့်က တစ်လမ်းကျော်မှာ ဘယ်သူငယ်ချင်းရှိလဲ အပြေးအလွှား
စဉ်းစားလိုက်၏ ။

လွှာအကြောင်း သူ့ကို ဘယ်သူပြောပြနိုင်မလဲ။

လွှာဆိုသော ကောင်မလေး၏ အကြောင်းတွေကို
နားထောင်ကြည့်ချင်ပါတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့လည်း လွှာတို့နေထိုင်သော တိုက်၏
ရှေ့တည့်တည့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်မှာ ဂျင်းသုတ် ဆိုင်ကလေးရှိ၏ ။

တစ်ခါမှ မထိုင်ဖူးပေမယ့် မိုးရင့်က တမင်အချိန်ပေးပြီး
မယောင်မလည်သွားထိုင်မိ၏ ။

မထက်မှတ်ပါပဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကလည်း လာထိုင်၏ ။
ထိုသူငယ်ချင်းကို မတွေ့တာကြာပါပြီ။ ပြီးတော့ အရမ်း ရင်းနှီးလာမျိုးလည်းမဟုတ်။

“ကိုမိုးရင့် ဘယ်လာတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ ပျင်းတာနဲ့”

“ဒါ...စောသေးလို့ဗျ။ ညမိုးချုပ်ရင် ထိုင်ခုံမရဖူး”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးရင့် ကိုတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး”

ဒီဆိုင်က ဂျင်းသုတ်လက်ဘက်သုတ်နာမည်ကြီး ပြီးတော့
ရေနွေးလည်းအရမ်းကောင်း တယ်။ လူငယ်တွေ ဒီမှာ အများဆုံး ထိုင်တယ်။

“ဪ”

မိုးရင့်လည်း သူငယ်ချင်းရောက်လာတော့ အားရှိသွားတာ စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး
ကြာကြာထိုင်ဖို့တွေ့၏ ။

ဟိုတစ်ရက် မိုးပျံ့ပေါင်းလွှတ်သောတိုက်ခန်းက
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့...မီးရောင်ပင်မရှိ။

အပြင်များ သွားနေကြတာလား။

“ဟေ့...လွှာ...ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ။”

“ဪ ကိုထူး”

သူက တိုက်ခန်းကို မော့ငေးနေတုန်းမှာပဲ ထိုးဆန်းသော ကိစ္စကို
ကိုထူးက ဖန်တီးလိုက်၏ ။

ဟုတ်သားပဲ...သူဖြင့်မေ့နေပြီ။ အဲ့ဒီလူနာမည် ကိုထူး။

“လွှာ ”ဆိုသော အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် သူဆတ်ကနဲ ဖြစ်ရ၏ ။

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က မွေးနေ့ဆို ငါလည်း ဘာမှမစားလိုက်ရပါလား ဟ...
ဘယ်လိုလဲ”

သင်းချိုသော ရင်ခုန်ချင်စဖိယအနံ့လေးတစ်ခုနှင့် အတူ
သူ့ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်သော သဏ္ဌာန်လေးကို မယုံနိုင်စွာ လှည့်ကြည့်ပြီး
ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်ကျသွားမိ၏ ။

မြားနတ်မောင်ရေ

မင်းလွန်ပြီကွာ...

သည်လောက်ကြီးလည်းမပိုနဲ့လေ။

သိသိသာသာကြီး။

ကျွန်တော် မိုးရင့်...ယောက်ျားလုံလနဲ့ ဇွဲလေးထားဖို့တော့ အခွင့်အရေး
ပေးပါအုံးဗျာ။

“ပူစူးရေ...ရော့...အိမ်ပေါ်တက်နှင့်”

လွှာကဘေးမှာရပ်နေသော ချာတိတ်မကလေးကို သော့တွဲ
လှမ်းပေးကာဆို၏ ။

“မေမေတို့ မရောက်သေးဖူးထင်တယ်”

အပေါ်ထပ်ကို မော့ကြည့်ကာ ပြောလာ၏ ။

ကိုထူးနှင့် လွှာက အရမ်းရင်းနှီးခင်မင်ပုံရလေ၏ ။ လွှာကို ကြည့်ရတာ
သည်ဆိုင်ကလေးမှာ သူငယ်ချင်းတွေ လာတိုင်းဆင်းထိုင်နေကြဖြစ်ပုံရ၏ ။

မိုးရင့်မှာ ဘာမှမကြိုးစားလိုက်ရပဲ ဘာမှမပင်ပန်းလိုက်ရပဲ

“ကိုမိုးရင့်...ဒါ...နေခြည်လွှာတဲ့...ဟိုအပေါ်ထပ် ငါးလွှာကလေး...လွှာဒါ
မိုးမိုးရင့်က (...)မှာ လုပ်တယ်လေ မန်နေရျာပေါ့”

“အင်း”

နေခြည်လွှာက ခုမှပဲ ဘေးလူကို ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏ ။
စောစောကဖြင့် မကြည့်မိပါ။

ဟယ်တော့။

နေခြည်လွှာကို တစိုက်မတ်မတ်ကြည့်နေလိုက်တာ
မျက်တောင်ပင်မခတ် အသက်မှ ရှူသေးရဲ့လား။

လွှာလည်းသူ့ကို အံ့အားသင့်သွားပြီ ပြန်ကြည့်မိ၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်ကြာကြာ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြ၏။

လွှာကအရင် သတိ ဝင်ကာ မျက်နှာလွဲမိသည်။

မျက်နှာလွဲလိုက်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာ သူ့မျက်လုံးသူ့ နှုတ်ခမ်းနှင့်
စူးရဲသော သူ့အကြည့်ကို မျက်လုံးထဲအရိပ်ထင်ကာနေမိ၏။

မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်တာ မနည်းဖျောက်မိ၏။

“ကိုထူးတို့ မှာချင်တာမှာလေ...လွှာ ရှင်းပါ့မယ်”

“အိုကေ...အိုကေ”

မိုးရင့် လွှာကို စိုက်ကြည့်နေမိဆဲပါပဲ။

“ဟိတ်...မှာလေ...ဘာစားမှာလဲ”

ကိုထူးဆတ်ကနဲ လှမ်းရိုက်မှပဲ သူ ရှက်ပြုံးတစ်ခုနှင့်
အကြည့်လွဲမိတော့သည်။

“ကျွန်တော်ရှင်းပါရစေ...မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အမှတ်တရ”

လွှာနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်ကာ ပြောမိ၏။

“ဟင့်အင်း...လွှာ ကျွေးပါ့မယ်”

မရဲတရဲလေးကြည့်ပြီး မျက်လွှာချသွားတော့မိုးရင့် ရင်ခုန်မြန်သွား၏။
သူရင်ခုန်မိတာ မမြန်လွန်းဖူးလား။

“ဒီလိုလုပ်...ဒီနေ့တစ်ယောက်ကျွေး...မနက်ဖြန် တစ်ယောက်ကျွေး”ဟု
ကိုထူးက ရယ်သံ နှင့် နောက်၏။

“မင်းရော”

မိုးရင့်ကပြန်မေး၏။

“ငါက သဘက်ခါ ကျွေးမှာပေါ့ကွာ” ဟု

မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ပြန်ဖြေ၏။

မိုးရင့်နှင့်လွှာအတူတူရယ်မိကြသည်။

ထိုရယ်သံနှစ်ခုကို ပြန်ကြားရတော့ ရင်ထဲမှာ အရမ်းပျော်မိ၏။

ရယ်သံတွေ ပေါင်းစည်း သွားပြီ။

“ကိုမီးရင့်က ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်”

“အဝေးကြီးပဲ”

လွှာမေးလိုက်တာကို ကိုထူးက ဝင်နောက်၏။

“ဟိုဘက်တစ်လမ်းကျော်မှာပါ”

မိုးရင့် အဖြေကို လွှာက မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ...

“တစ်ခါမှ ဒီဆိုင်မှာ မတွေ့ဖူးပါဖူး”ဟု အံ့သြ၏။

“ဟုတ်တယ်...မထိုင်ဖူးဘူး”

“တချို့ဆို ဟိုးအဝေးကြီးကတောင် လာထိုင်ကြတယ်”

“တမင်မထိုင်တာမဟုတ်ဘူး မနက်အလုပ်သွားညပြန်ရောက်တော့
လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လောက်ပဲဆင်း ဖြစ်တော့တယ်”

“အင်း”

မိုးရင့် ရှင်းပြတာကို လွှာက ခေါင်းညှိမ့်သည်။

“ဟုတ်မယ်...လွှာဆို စာမေးပွဲတွေ ဘာတွေ ရှိနေရင် နီနီးလေးပေမယ့်
မထိုင်ဖြစ်ပါဘူး”

“လွှာ...ကျောင်းပြီး ပြီလား”

“ဟင့်အင်း...နောက်ဆုံးနှစ်ပါ”

“ဟုတ်လား ဘယ်မှာတက်လာလဲ”

“အဝေးသင်”

“ဘာမေဂျာလဲ”

“ဘောတနီလေ (ရုက္ခဗေဒ)”

“ဟာ...ကျွန်တော်လည်း ဘောတနီနဲ့ ပြီးတာပဲ”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ”

“ဘွဲ့အခန်းအနားတက်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

မိုးရင့်နှင့် လွှာက စကားလက်ဆုံကျစရာအကြောင်းအရာတစ်ခုခုသွား၏

။

တကယ်တမ်းတော့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ရင်ထဲက ဆန္ဒက

စကားလက်ဆုံကြပြီး ရင်းနှီးသွား ချင်တာပါ။

“ဒီမှာ...လွှာ ဘယ်အချိန်ထိုင်တတ်လဲ”

“တစ်ယောက်တည်းတော့ မထိုင်ထူးပါဘူး သူငယ်ချင်း တွေလာရင် ဆင်းထိုင်လိုက်တာပဲ စားလည်းစား စကားလည်းပြောပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့”

“အရမ်းအဆင်ပြေတယ် အိမ်ပေါ်မှာဆို လူကြီးတွေနဲ့ ပြီးတော့

သူတို့လည်း လေ့ခါး အမြင့်ကြီးမတက်ရတော့ဘူး နောက်ပြီး သူတို့ကို
ဧည့်ခံကျွေးဖို့လည်း ကိုယ်ကထပြီး လုပ်ပေးစရာ မလိုဖူးလေ”

လွှာက ရယ်သံကလေးတစ်ဝက်နှင့် ကြည်ကြည်နူးနူး ပြောပြမိပါသည်။
ဘာလို့များ အလိုလိုနေရင်း ချင်ပျနေမိသလဲ။ ရင်ထဲမှာ ပျော်နေမိသလား။
စိတ်လှုပ်ရှားမိတာလား။

သူက ကိုထူးသူငယ်ချင်းဆိုတော့ ကိုထူးကတော့
သူ့အကြောင်းတွေသိမှာပါ။

လွှာက ဘာလို့ သူ့အကြောင်းတွေ သိချင်မိတာလဲ။

စိတ်ကဆန်းကြယ်လွန်းနေသည်။

ခုမှ မြင်းဖူးသော သူ့အပေါ် အရမ်းရင်းနှီးနေသလို ခံစားရ၏ ။
သူ့စကားသံရယ်သံပြီးတော့ မျက်လုံးအကြည့်ဟန် အမူအရာတွေအားလုံးလွှာနှင့်
ယဉ်ပါးနေသည်။ စိမ်းသက်မနေ။

“လွှာကို ကျွန်တော်ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်”

“ရှင်”

လွှာက မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီး သူ့ကို ကြည့်လာ၏ ။

“ဘာများလဲ”

“အခုမပါလာဖူး အိမ်မှာ နောက်နေ့ယူလာခဲ့မယ်လေ”

“အင်း”

“ဒါပေမယ့်”

မိုးရင့်က စကာညးမဆက်သေးပဲလွှာကို ကြည့်နေ၏ ။

“ပြောလေ”

လွှာ၏ မဝံ့မရဲ အကြည့်လေးက နွေးရှိန်းချိုမြလွန်းသလိုပါ။ သူကပဲ
တဖက်သပ်ထင်မိတာ လား။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော် ပြတဲ့အရာကိုလွှာ အံ့သြရင် ကျွန်တော့်ကို
တစ်ခုခုကျွေးရမယ်”

“အဟင်း...ရပါတယ်”

“ဒီဆိုင်မှာတော့ မဟုတ်ဖူးနော်”

“အင်းပါ...ကျွေးမယ်”

သူ့ကိုကြည့်ရတာ လွှာကိုသိနေခဲ့သလိုပါလား။

စူးစူးစမ်းစမ်းနှင့် အကဲခတ်မိ၏ ။

သေချာတာက လွှာ သူ့ကို မသိပါလား။

“မနက်ဖန် ဘယ်အချိန်ဆုံမလဲ”

“မနက်ဖန်...လွှာ အပြင်ထွက်စရာရှိလား”

“ရှိတယ်...အင်တာဗျူး သွားဖြေရမယ်”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“မနက်ကိုးနာရီ”

“အိုကေ...ကျွန်တော်တို့ ကားမှတ်တိုင်မှာဆုံကြမယ်လေ
မကောင်းဖူးလား”

“အင်း”

လွှာက ပြုံးတုံ့တုံ့ ခေါင်းညိမ့်သည်။

မိုးရင့် ရင်ခုန်သံတွေ ပိုမြန်လာ၏ ။

“ကိုမိုးရင့်က အလုပ်သွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်...ဖယ်ရီက ကားမှတ်တိုင်နားမှာပဲ လာကြိုပေးတယ်”
“အော်”

ခေါင်းစွက်ပါသော တီရှပ်အနက်ကလေးကို အနားမှာ
အမျှင်အမွှားလေးတွေ ပါသော စပန့်စကဒ်ရှည်ရှည်ဖားဖားကလေးနှင့်
တွဲဝတ်ထားတော့ နေခြည်လွှာပုံစံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကလေးနှင့်
ရှိုးမထုတ်ထားပဲလှနေ၏။

ဟိုနေ့တုန်းကလို တောက်တောက်ပပကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ဖြူသော
အသားကလေးနှင့် မျက်နှာ ဖူးဖူးကလေးက ထင်းလင်းနေ၏။
ခပ်ဝေးဝေးကမြင်တုန်းကတော့ သည်လောက်ချစ်စရာ ကောင်းမှန်းမသိခဲ့။

“လွှာက...”

မေးဖို့ပြင်ပြီးမှ သူက စကားရပ်ထားပြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဟင်...ဘာလဲ”

နေခြည်လွှာက သူ့ကို နားမလည်စွာမေး၏။

“လွှာက မိဘတွေနဲ့ အတူတူနေတာလား”

မိုးရင့်မေးခွန်းကြောင့် လွှာက ခေါင်းငုံ့သွားပြီး ကိုထူက အော်ရယ်၏။

“ဟုတ်တယ်...ရည်းစားလည်းမရှိဘူး”

ကိုထူးဖြေလိုက်ပုံကြောင့် လွှာမျက်နှာလေးရဲတွတ်သွား၏။

“ဟာ...ငါက မေးကြည့်တာပါ”

“ရပါတယ်...ဘာ သိချင်သေးလဲ...မေး”

“တော်ပါပြီ”

မိုးရင့်လည်း မျက်နှာကြီးထူပူလာပြီး ရယ်မိ၏။

တခဏလေးအတွင်းမှာပင် သူတို့ ရင်းနှီးသွားကြတော့သည်။

မမြင်ရသော တစ်စုံတစ်ရာက

ဇွတ်အတင်းသူ့ဘက်ဝင်ပါတွန်းပို့ကူညီခဲ့တာတော့ ငြင်းမရ။

“နေခြည်လွှာ”က လျှောက်လာနေသော သူ့ကို နှုတ်ခမ်းလေးပွင့်ဟ သွားအောင်ပင် မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် ငေးနေမိ၏။

မနေ့ညက သူ့ကို ကြည့်ကောင်းလိုက်တာဟုသာ ထင်ခဲ့မိတာ လူချော လူသန့်တစ်ယောက် ပါလားဆိုတာ ခုမှသေချာ သွား၏။

ရှုပ်အင်္ကျီလိမ္မော်ရောင်ဖျော့ဖျော့ကလေးနှင့် နက်ပြာစင်းကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရှူးဖိနပ်နှင့် ကော်လံမှာ တတ်ထားသော မြွှားနှစ်စင်းက ငွေရောင်ကလေး။

တကယ့်ကို သန့်ပြန့်သန်ရပ်ပြီး ခန်းနားဝံ့ထယသော ယောက်ျားပီပီသသတိုင်။

ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ မန်နေဂျာကောင်းတစ်ယောက် ပီသပါပေ၏။

“ဖယ်ရီမလာသေးဘူး...ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်လိုသေးတယ်”ဟု သူက ခပ်တိုးတိုးဆို၏။

နေခြည်လွှာက ခေါင်းငုံ့ရင်း ပြုံးမိ၏။

“ဟာ..ဘာပြုံးတာလဲ”

“သဘောကျလို့ပါ”

မပွင့်တပွင့်ဖြေမိ၏။

“မစောလွန်းဖူးလား ကျွန်တော့်ဘက်ကဘာမှ မပြောရသေးဘူး” ဟု

သူက အတည်နှင့် ဆိုလာတော့ ...

“ရှင်” ဟု အလန့်တကြား ဖြစ်ရသည်။

“လွှာက ရိုးရိုးပြောတာပါ...ရှင် ဝတ်ထားပုံက သိတ်ခန့်ညားလွန်းတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်...စ ကတည်းက မရိုးတာ”

ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် ဝန်ခံ၏ ။

နေခြည်လွှာက သူ့ကို စူးစူးကလေး ကြည့်နေ၏ ။

သူက လက်ထဲဆွဲထားသော အိတ်ထဲက စာရွက်ကလေး တစ်ခု ထုတ်ယူပြီး လွှာလက်ထဲလှမ်းပေး၏ ။

“ဟယ်”

လွှာက မြင်လိုက်ကတည်းကသိသည်။ လက်ထဲမရောက်ခင်ပဲသိနေပြီ။
မွေးနေ့တုန်းက မိုးပျံ့ပေါင်းမှာ ချိတ်ပြီး လွှတ်ခဲ့သော
ဟတ်ပီးဘတ်ဒေးဟုရေးထားသော စာတန်းကလေး။

သူ့စီဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေပါလိမ့်။

“ဘယ်ကရတာ လဲဟင်”

မိုးရင့်က ရယ်နေပြီး ချက်ချင်းမဖြေ။

“ဘယ်လိုရတာ လဲ ပြောပြလေ”

“အင်း”

နေခြည်လွှာက ချက်ချင်းခေါင်းညိမ့်သည်။

“ဒါဆို တစ်ခုခု ကျွေးရမယ်”

“ကျွေးမှာပါ...ပြောပြ”

“ကျွန်တော်စီ လွင့်လာတာ”

“တကယ်”

“အင်း ကျွန်တော်က ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး စလောင်းထိပ်ဖူးလဲနေတုန်း
လွှာတို့ လွှတ်လိုက်တဲ့ ပူးပေါင်းတွဲကြီးက တန်းတန်း မတ်မတ်ကို
ရောက်လာတာဗျို့”ဟု မိုးရင့်က ရှင်းပြသည်။

လွှာက သူ့ကိုငေးကြည့်ရင်း နားထောင်နေမိ၏ ။

“ကဲ...ပြော...ညစာကျွေးမှာလား နေ့လည်စာ ကျွေးမှာလား...ဒီနေ့လား
မနက်ဖန်လား”

“မိုးရင့်က မေးလာ၏ ။”

“မနက်ဖန်”

“အိုကေ...”

သူက ကျေနပ်သွား၏ ။

လွှာက မျက်ခုံးကလေးရှုံ့လျက်...

“ဟွန်း...ရှင်စီကိုမှ ဘာလို့ရောက်သွားရတာ လဲ”

“ဒါလား...ဒါလွယ်လွယ်ကလေးပါ”

“ဘယ်လို”

“လွှာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ကို ဆုံဆည်းစေချင်လို့”

“အမယ်...သူ့ဘက်သူယက်ပြီး ပြောတတ်လိုက်တာ...

မဆိုင်ပါဘူးလေထဲ လွှတ်လိုက်မှ တော့ ရောက်ချင်ရာရောက်မှာပေါ့...မဆန်းပါဘူး”

“ဆန်းပါတယ်...အဲဒီအချိန်ကတည်းကလွှာကို
ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တာလေ”

မိုးရင့် မနေနိုင်ပဲ ပြောမိတော့သည်။

“ဪ...ဒါကြောင့် ရှင်က လွှာတို့ အိမ်ရှေ့က ဂျင်းသုတ်ဆိုင်ကလေးကို
ရောက်လာတာ ပေါ့”

“အဟား...မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့ ငြင်းပုံက အားမပါ။

“လွှာ အဲဒီနေ့က ပန်းရောင် ဂါဝန်ရှည်ကလေးနဲ့”

“ဟင်...ရှင် မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်တာလား”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး ဒီအတိုင်း ကြည့်တာပါ မြင်နေရသားပဲ။
သိပ်မှမဝေးတာ”ဟု မိုးရင့်က ငြင်းပြီးဖြေ၏ ။

“လွှာ လုံးဝသတိမထားမိဘူး”

နေခြည်လွှာ၏ စကားကို သူလုံးဝ ယုံပါသည်။

သူက သာ မြင်လိုက်တာ...လွှာကမမြင်။

“အနက်ဖန် ဘယ်အချိန်ဆုံမလဲ”

နေခြည်လွှာက စဉ်းစားနေ၏ ။

“မနက်ဖန်ဆို ကျွန်တော်တို့ တွေ့တာသုံးခေါက်၊
ရည်းစားစကားပြောလို့ရပြီ”

“ဟင်... ဘာကြီးမှန်းလည်းမသိဘူး”

မိုးရင့်ကို လွှာမျက်စာင်းကလေးရွယ်သည်။

“ကြိုပြောထားတော့ လွှာလည်း စဉ်းစားထားလို့ ရတာ ပေါ့...”

ပိုမကောင်းဘူးလား”

“သွား...ရွတ်နောက်နောက်နဲ့”

“နောက်တာမဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်

မနက်ဖန်တကယ်လူပျိုစကားပြောမှာ”

သည်မျှ သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းသော အပြုံးနူးနူးညံ့ညံ့ကလေးကို သူတစ်ခါမှ

မကြုံဘူးသေးပါ။

“ဟာ... ဒါကျွန်တော့်စာရွက် မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟင်... မှားသွားပြီထင်တယ်...ဟိုးမှာ တွေ့လား အနီရဲလေးနဲ့ ...

အဲ့ဒီကောင်လေးနဲ့ မှားသွားတာထင်တယ်။ လိုက်ယူလိုက်ပါနော်။ ကျွန်မလည်း ဒီမှာတစ်ယောက်တည်းမို့ပါ”

ဟု ဆိုလာတော့ မိုးရင့်ဘာမှ ပြန်ပြောမနေတော့ပဲ အနီရောင်

ကောင်မလေးနောက် ပြေးလိုက်လာမိ၏ ။

ခါတိုင်းဆို မိတာကို အိမ်က တစ်ယောက်ယောက်လာဆောင်နေကြပါ။

သည်နေ့မှ မေမေက သူ့ကို ဆောင်ခိုင်းလိုက်တာ။ ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်ကိုင်ကာ

သူပြေးလိုက်ပေမယ့် ကောင်မလေးက ကားပေါ်တက်ပြီး ဂျူးကနဲမောင်းထွက်သွား၏

ဟိုက်...ပြဿနာ။

မိုးရင့်ချက်ချင်းပဲ သူ့ပြိုင်ဘီးဘေးကို ရောက်လာပြီး ပြိုင်ဘီးလေးနှင့်

ကားနောက်သို့ လိုက်ခဲ့၏။

သိပ်မှမကွာတာ ...ကားမောင်းတာလည်း နှေးသည်။ မိုးရင့်က “ဟေ့... ဟေ့” ဟုခေါ်လိုက်တော့ ဆတ်ကနဲ့ လှည့်ကြည့်၏။ သူက လက်ထဲက ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်ထောင်ပြသည်။

အနီရောင်ကောင်မလေးက မျက်စောင်းနှင့်ဆတ်ကနဲ့ မျက်နှာလွှဲသွား၏။

ဟာ...ဘာကြီးလဲ။

ကားကို အရှိန်တင်ပြီး သူ့စက်ဘီးကို ကျော်တက်သွား၏။
မိုးရင့်တောက်တစ်ချက် ခတ်မိသည်။

သူ့ကို သူ့အထင်ကြီးလို့...။

မိုးရင့်က ဒီလိုလူစားလား...။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို နောက်ကလိုက်ပြီး စာပေးစရာတဲ့လား။
စိတ်မကူးခဲ့ဖူးသော အခြေအနေပါ။

အနီရောင်ကောင်မလေး၏ ကားကို သူ အားကုန်နင်းတော့ ပြန်မီလာ၏။
။ ကောင်မလေးက ဒေါသနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ကားခဏရပ်ပါအုံး”

သူ အော်ပြောလိုက်၏။

ကောင်းမလေးက ကားကို လမ်းဘေးကပ်ပြီး ရပ်လိုက်ကာ
ကားပေါ်ကဆင်းသည်။

မိုးရင့်က ပြိုင်ဘီးနှင့် အနီရောင်ကောင်မလေးဘေးနားရောက်သွား၏။

“ရော့”

လက်ထဲက ဖြတ်ပိုင်းစက္ကူခေါက်ကလေးကို လှမ်းပေး၏။

“မယူပါဘူး ရှင်ဘယ်သူလဲ”

“ဟင်...”

“ဘာစာလဲ...မယူဘူး...ရှင် ဘာလို့ ဇွတ်လိုက်နေတာလဲ”

မိုးရင့် သည်းမခံနိုင်ပဲ အော်မိသည်။

“ဘယ်သူက ခင်ဗျားကို စာပေးနေလို့လဲ”

“ဟင်...အူတူတူနဲ့”

“အူတူတူက ခင်ဗျား...ကျုပ် မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်ပဲ စက်ဘီးနဲ့ ကားနောက်ကို မမှီမှီအောင်လိုက်ပြီး ပေးနေတာလေ...

ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ကျွတ်”

မိုးရင့်က တော်တော်စိတ်ပျက်သွား၏။

ဘာလို့ သည်လိုဖြစ်ရတာ လဲ။

မဟုတ်သေးပါဖူးကွာ...

အနီရောင်မလေးပြောသလိုသာဆို သူ့ကို ဘေးက မြင်ရတာ

ကောင်းမလေးကို စာလိုက်ပေးနေသော လူတစ်ယောက်ပေါ့။

သိက္ခာကျလိုက်တာ။

မကြံစည်ပဲ အထင်လွဲခံရတာ ။

ဟုတ်လို့ဆိုလည်းထားတော့။

မြားနတ်မောင်ရေ...

မင်းဒီတစ်ခါ...ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။

အနီရဲရဲဝတ်စုံလေးနှင့် မျက်မှန်ကို လည်ပင်းမှာ ချိတ်လို့...။

ချစ်တော့ ချစ်စရာလေးပါပဲ။

လွှာလိုအသားမဖြူ

ညိုညိုစင်းစင်းကလေး။

မျက်နှာကလေးက တော်တော်လှသည်။

နှာတံချွန်ချွန် နှုတ်ခမ်းပါးပါးကလေး။

မျက်ခုံးညိုညို...ဆံပင်ညိုညို...မျက်လုံးအညိုရောင်ကလေး။

ခေတ်နှင့် ညီသော ပုံစံလေး။

“ဒါပဲ မဟုတ်လား။ ရှင့်စာ...မယူဘူး မလိုက်နဲ့တော့ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့...
ဟွန်း... မျက်စိကျွတ်ကျတော့မယ်”

သူ့ကို မကျေမနပ်ပြောတော့မှပဲ သူ့အကြည့်လွန်သွားတာ သတိပြုမိပြီး
အားနာသွား၏ ။

“စား...မဟုတ်ဘူး...ဒါဖြတ်ပိုင်း...မိတာဖြတ်ပိုင်း စာရွက်
ခင်ဗျားမှာယူသွားလို့ လိုက်လာပြီး လဲရတာ ”

မိုးရင့်မောမောနှင့် ပြောချလိုက်၏ ။ တကတည်းများ... အံ့ရောဗျာ။

“ဟင်”

ကောင်မလေးက မျက်နှာလေးပျက်သွားပြီး

အနေခက်သလိုဖြစ်သွားလျက်...နောက်မှ...

“စောစောကတည်းက ရှင်းရှင်းပြောပါလား”ဟု ရန်လုပ်၏ ။

“မင်းမှ ပြောခွင့်မပေးပဲ”

အနီရောင်ကောင်မလေးက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ဆွဲယူလျက်
မိတာ ဖြတ်ပိုင်းထုတ်ယူပေး၏။

“ခင်ဗျား နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ယူဖို့ကောင်းတယ်”

“အမယ်...လူကိုလာအပြစ်မတင်နဲ့...ရော့...ဟိုဟာပေး”

“ဖြတ်ပိုင်းစာရွက် ခင်ဗျားမှာယူသွားလို့ လိုက်လာပြီး လဲရတာ ”

ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်ချင်းလဲလိုက်ကြ၏။

ကောင်မလေးက ကားပေါ်တက်ပြီး ဂျိန်းကနဲ တံခါးပိတ်၏။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“ဘာ”

“ဪ...မနှုမောတတ်ရင် မတွန့်တိုတတ်ရင် အမည်လေးသိပါရစေ။
ကျွန်တော်က မိုးရင့်ပါ”

လိပ်စာတော့ ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်ထဲမှာတွေ့လိုက်တယ် ကောင်မလေးက
မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံးကာ...။

“ရွှေနှီ” ဟု ပြတ်ပြတ်ဆို၏။

“ရွှေနှီ...ဟုတ်လို့လား...ခင်ဗျားအဖေဟာ ဦးမောင်မောင်လှိုင်လေ...
ခင်ဗျား ညာတတ်လား”

“ဟွန့်...လျှာရှည်လိုက်တာ”

ကောင်မလေးက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး...သူ့ကို မျက်လုံးကလေး
ပြုံးကာကြည့်လျက်

“ရွှေနှီမောင်မောင်လှိုင်...သိပြီလား... မယုံလည်းနေ...ဒီလို

အသေးအဖွဲလေးတွေ မညာတတ်ဘူး”ဟု

မိုးရင့်ကို ပြန်ဖြေပြီး ဆတ်ကနဲရှေ့လှည့်ကာ ကားစက်နှိုး၏ ။

“ကြီးကြီးမားမားဆို ညာတတ်တာပေါ့...ဟုတ်လား”

သူမေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်၏ ။

“သေလိုက်”

ရွှေနှီဆိုသော ကောင်မလေးက သူ့ကို အနိုင်ပိုင်းပြောကာ ကားကို
မောင်းထွက်သွား၏ ။

မိုးရင့်က ပြိုင်ဘီးကို ကုန်းနင်းကာ ဖွဖွပြီးရင်း ခေါင်းရမ်း၏ ။

မြှားနတ်မောင်ရေ။

ဒီတစ်ခါစ,လာကတည်းက မောကြီးပန်းကြီးနောက်က
လိုက်ရပါရောလား။

ဒီလိုမလုပ်သင့်ပါဘူးကွာ။

ရွှေနှီဘက်ကို ဘက်ပင်းတာတော့ မကျေနပ်ချင်စရာကြီး။
တဖက်စောင်းနင်း မလုပ်နဲ့လေကွာ...

သာချင်းသာ...မိုးရင့်ဘက်က အသာစီးရအောင် ပံ့ပိုးကူညီသင့်တာ...
ဟဲ...ဟဲ။

“ဒီတစ်ခါရော...ဘာများမှားပြီး ယူလာမိလို့လဲ”

ခြံရှေ့က အုတ်ခုံလေးပေါ်ထိုင်နေသော မိုးရင့်ကို ရွှေနီက
ခြံဝင်းတံခါးဖွင့်ထွက်လာကာ မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး...တမင်လာတာပါ...ဝန်ခံပါတယ်...ဒီဘက်ကိုကိစ္စနဲ့
လာရင်းခြံနံပါတ်ကို မှတ်မိနေတာနဲ့...”

“ဒါဆို ဘာလို့ ဘဲလ်မတီးတာလဲ”

ရွှေနီက သူ့ရှေ့မှာ လက်ကလေးပိုက်ကာရပ်ပြီး မေး၏။

“ခုပဲလှမ်းအော်ခေါ်မလို့”

“ဘယ်လာတာလဲ”

မိုးရင့်က ပြန်မဖြေပဲ ရွှေနီကို စူးစူးကြည့်၏။

“တမင်လာတာ”

“ဟင်”

ရွှေနီက နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်၏။

“ခဏပဲဒီဘက်ကို ကိစ္စနဲ့ လာတာဆို”

“အခုမဟုတ်တော့ဘူး မရဘူးလား”

“ဘာကြီးမှန်းလည်းမသိဘူး”

ရွှေနီက မိုးရင့်ကိုမြင်တော့ လှိုက်ကနဲ ပျော်သွားပေမယ့်
ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ထားမိသည်။

“ရှင်က မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသာပဲ”

ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်ပါ လိပ်စာကို သူသေချာမှတ်မိသည်ပဲ။

“အဲ့ဒါ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ မွေးရာပါအားသာချက်”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ရွှေနီရယ်ပုံလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည်။ လက်ဖဝါးလေးနှင့် ပါးစပ်ပိတ်ပြီးရယ်တာ။ နှုတ်ခမ်းကို မမြင်ရပေမယ့် မျက်လုံးစူးစူးကလေးတွေက ရွှန်းလက်လွန်းလှ၏ ။

အသက်ပါအောင် ရယ်တတ်လိုက်တာ။

ငိုရင်ရော ငိုရင်ရော ခုလိုပဲ ချစ်စရာကောင်းမှာပဲလား မငို ငိုအောင်စပြီး ငိုပုံလေးကို ထိုင်ကြည့်ချင်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“သဘောကျလို့”

“ဘာရယ်...”

“သဘောကျလို့ပါဗျာ”

ဟွန့်...ပြောရဲလိုက်တာ

“အရှိ အရှိတိုင်းပြောတာပဲ”

ရွှေနီက သူ့ကို နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပြ၏ ။

“ကျွန်တော် လုံးဝ မညာတတ်ဖူး”

“ဟုတ်လို့လား”

“နောက်တော့ သိလာမှာပါ”

“နောက်တော့...နောက်တော့ ဆိုတာ ရှိလို့လား”

“ရွှေနီက ထပ်မတွေ့ချင်ဘူးလား”

မိုးရင့်က မျက်နှာပျက်သွားရင်းမေးတော့ ရွှေနီက

နုတ်ခမ်းလေးတိုက်ပြီး တုန့်ပြန်စကားမဆို။

“ပြောလေ...ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့”

“အင်း...ကျွန်မ မာနမကြီးတတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုမှပေါ့”

မိုးရင့် မျက်နှာပြုံးသွား၏ ။

ရွှေနှီက မျက်လွှာလေးချပြီး ရယ်နေသည်။

ဟိုတစ်ရက်က အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့ပေမယ့် သည်လိုပေါ်တင်ကြီး
ရောက်လာရဲမည်မထင်။

အံ့အားသင့်ရင် ကျေနပ်မိသည်။

သူလည်း ရွှေနှီအပေါ် မှတ်မှတ်မိမိ ရှိသားပဲ။

“ဟော...မောင်းမိုးရင့်...ရောက်နေမှကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

ဖေဖေထွက်လာပြီးခေါ်လိုက်တော့ ရွှေနှီပိုပြီး မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏ ။

“အန်ကယ် ကားနဲ့ပဲ သွားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော့်ကို ကုမ္ပဏီက ကားပေးလိုက်ပါတယ်။

အန်ကယ်ရှေ့က သွားလေ။ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့မှာပါ။”

“ဪ...ဟုတ်လား...အေး...အေး...စာရွက်စာတန်းတွေ စုံရဲ့လားကွာ”

“စုံပါတယ်...စိတ်ချပါ”

ဖေဖေက ကားရှိရာ ပြန်လှည့်လျှောက်သွား၏ ။

ကြည့်စမ်း...လူလည်။

ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ မွေးရာပါအားသာချက်လေး ဘာလေးနဲ့
ညာတတ်လိုက်တာ။

ရွှေနီကဖြင့် အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး ယုံလိုက်မိတာ။

တော်တော် ပီရိပါလား။

ဖေဖေစီ ကိစ္စနဲ့ပ လာတာကိုများ ရွှေနီစီပဲ တကူးတက လာသလိုလို။

ဟွန့်...မုန်းလိုက်တာ။

ပရိယာယ်ကလည်း များလိုက်တာ...လဒ...လဒ။

မကျေနပ်လွန်းလို့ ဒေါသဖြစ်မိ၏ ။

ရှက်လည်းရှက်မိပါသည်။

သည်လိုမျိုး လုပ်စရာလား...စိတ်ပုပ်။

မိုးရင့်က တစ်ချက်ရယ်မိသည်။

“ခင်ဗျားက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရမ်းအထင်ကြီးတယ်။ ရမ်းသမ်းပြီး
ထင်ပစ်လိုက်တာပဲ...”

ရွှေနီ မခံချင်အောင် စ,မိသည်။

“ရှင် ဘာလို့ချောလဲရောထိုင်လုပ်ရတာ လဲ”

“မလုပ်ရင် ခင်ဗျားငိုများစိုးလို့”

“ဒါ... ငိုစရာလား...လုံးဝမငိုသေးဘူး...”

“အလကားစတာပါ ကျွန်တော် ရွှေနီစီလာလည်မှာပါတကယ်ပါ ယုံပါ။
တမင်သက်သက် တကူးတကလာခဲ့မှာပါ။ ရွှေနီ ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီတိုက်ရမယ်”

မိုးရင့်က ပြေရာပြေကြောင်းပြောလိုက်၏ ။

သူ့ကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မနစ်နာစေချင်ပါ။

အခုတောင် ရွှေနှီ ရှက်သွားရှာပြီ။

သူတမင်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါ။ မတော်တဆ အဲဒီလို ဖြစ်သွားတာ။

မြားနတ်မောင်ရေ...

မင်း ဘာတွေ ရှုတ်လိုက်တာလဲ...။

ရွှေနှီရှေ့တည့်တည့်ရောက်အောင် မင်းတွန်းပို့လိုက်တာလား။

မိုးရင့်ဖွဖွပြီးမိသည်။

ကုမ္ပဏီက ပေးသော စာရွက်ကို ယူပြီး လာသာလာခဲ့မိတာ

ရွှေနှီဖေဖေဟု မတွေးမိခဲ့ပါ။

ရွှေနှီလိပ်စာကို အဲဒီ နေ့က မှတ်မိပေမယ့်။ အခုမမှတ်မိတော့ပါ။

မေ့သွားခဲ့ပြီ။

ဒါကို ရွှေနှီကို တမျိုးထင်နေသေးသည်။

“ရှင်ဟာ တော်တော် မုန်းစရာကောင်းတဲ့သူ...”

“ဟုတ်လား...ဟုတ်မှာပါ”

သူက အောင့်သက်သက်နှင့်ပြန်ပြောမိ၏ ။

“ကျွန်တော်က သေးသေးဖွဲဖွဲဆို ညာတတ်တယ်”

“ဘာ”

“ပြီးတော့ လူတဖက်သား စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ညာတတ်တယ်။

ဟက်...ဟက်...ဟက်”

“ဟွန့်...ရယ်တာကလည်း လူမမာ ချောင်းဆိုးတာ ကျနေတာပဲ”

အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာပြီး နှိမ့်ချပြောလိုက်မှန်း နားလည်၏။

ကြည့်မရလို့သာ ရှုံ့ချကဲ့ရဲ့တာ။

“သွားမယ်...မနက်ဖြန်လာခဲ့မယ်”

“မနက်ဖြန်...ဟုတ်လား”

“အင်းလေ...ညနေပိုင်းပေါ့ အလုပ်ဆင်းမှ”

“ပြီးရော”

ရွှေနီက စီးထားသော ဖိနပ်အမြင့်လေးကို တဖုန်းဖုန်း မြည်အောင် လျှောက်သွား၏။

မိုးရင့် သူမခြေထောက်ကလေးကို ကြည့်မိသည်။

ဖိနပ်က အနီရဲလေး...အရပ်ကလေးလည်းပါသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ဖုချိန်းဝတ်ထားပြီး ခြေသည်းနီက အပြာရောင်လေး။ တောင်းဘီ ဒူးဆစ်ဖုံးလေးက ခြေအလှကို ပေါ်လွင်စေ၏။ မိုးရင့်က ပြန်လှည့်လျှောက်ခဲ့ရင်း ရွှေနီဆိုသော ကောင်မလေးအကြောင်းစဉ်းစားမိသည်။

လွှာနှင့် ရွှေနီကို တွေ့တာ ငါးရက်ပဲ ရှိအုံးမည်။

ကိုယ့်ဘဝထဲကို လွှာ ဝင်ရောက်လာတော့ ဒါ... ဖူးစာရှင်လေးပဲလား ဟုထင်လိုက်ပြီး နောက်လေးရက်အကြာမှာ ရွှေနီဆိုသော ကောင်မလေးနှင့် ထပ်ဆုံရပြန်သည်။

သူ ဘာကိုမှ တစ်ထစ်ချမယုံရဲတော့။

သူ့ဖူးစားရှင်လေးက လွှာလား ရွှေနီလား။

ဒါမှမဟုတ်နောက်ထပ်တစ်ယောက်လား။ ဘာမှ မသေချာ။

ရွှေနီကလည်း သူ့အပေါ်လိုလားနွေးထွေးသည်။

ဟူး။

သူရွေးရခက်ပြီ။

တစ်ဘဝစာတစ်သက်လုံးအတွက်သူ့ အပေါ် ဘယ်သူက ပို ချစ်နိုင်သလဲ။ ဘယ်သူက ပိုခိုင်မြဲစစ်မှန်သလဲ။

မတွေးတတ်တော့ပါ။

ရွှေနီကို မြင်တော့လည်း သူသဘောကျ မိတာပါပဲ။

ရင်ခုန်သံက အားမနာ မနှောင့်နှေး မတွေဝေ။

တဒိန်းဒိန်းနှင့် ရင်ခုန်သံမြန်လာသည်။

ရွှေနီနှင့် စကားပြောရတာ ပျော်သည်။ ရန်ရှာသော ကောင်မလေးမို့ မထိတထိ စရတာ ကြည်နူးစရာ။

လွှာက ရွှေနီလို မဟုတ်။ အေးအေးကလေးနှင့် သိမ်မွေ့သည်။

ရွှေနီကတော့ သူနှင့်လက်ရည်ညီသည်။

သူဆရာလုပ်တာ ခံမည့်ပုံမရှိ။ လွှာကို မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် ဟုတ်လား... ဟုတ်လား ဟု သူပြောသမျှ ယုံနေမည့်ရုပ် ကလေးမဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက် လုံးဝမတူ။ တူနေတာက မိုးရင့် ရင်ခုန်သံပါပဲ။

ရင်ခုန်မိတာက နှစ်ယောက်စလုံးကို မဟုတ်သေးပါဘူး မိုးရင့်ရာ...

မင်းမဟုတ်သေးဘူး။

တစ်ယောက်ပဲ ရင်ခုန်သင့်တာ...။

နှစ်ယောက်စလုံးကို ရင်ခုန်တော့ မင်းဘယ်သူရွေးမလဲ။ သူ့ကို သူ မိုးရင့်မေးမိ သည်။

တဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားတာကောင်းမည်။

အလောတကြီးဆုံးဖြတ်လို့လည်းရမှမရတာ ။
